

หนังสือดีเด่นฉบับที่ ๓๐

หลวงปู่เล่าเรื่อง

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)

วัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

จัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชา - อัจฉริยะบูชาโดย

ชมรมกัลยาณธรรม

เลขที่ ๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

โทร.๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓, ๐-๒๗๐๒-๙๖๒๔

และเลขที่ ๘๙/๖-๗ ซอยศิษยาภิบาล ถ.สาทรเหนือ แขวงสีลม

เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

โทร.๐-๒๖๓๕-๓๙๕๕-๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มกราคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN : 978-974-88195-7-0

รูปเล่ม : บริษัท วิธิต่า จำกัด โทร. ๐-๒๔๑๗-๐๔๑๗

แยกสี : แคนนากราฟฟิค โทร. ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

พิมพ์ที่ : บริษัทห่มทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด

โทร. ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๐-๓

แจกเป็นธรรมทาน ถวายเป็นพุทธบูชา

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)

วัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย

คติธรรมคำสอน

“พวกเราเป็นชาวพุทธ อย่าไปคอยแต่อ่อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ในสากลโลก ให้มาช่วยตนให้มีความสุข ความเจริญต่างๆ นานา อย่างนี้ไม่มีหรือกลิ้งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกนี้ ที่จะช่วยบุคคลผู้ประมาท จะช่วยแต่บุคคลผู้ไม่ประมาท

ผู้สั่งสมบุญกุศล ผู้มีศีลธรรมอันดีงาม แม้จะไปเกิดอุปสรรคความขัดข้องอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา แล้วผู้นั้นอธิษฐานจิต ถึงบุญถึงคุณที่ตนบำเพ็ญมา หากบุญคุณของตนที่บำเพ็ญมามากพอ มันก็จะไปดลจิตดลใจของเทวดาอินทร์พรหมให้ล่วงรู้ว่า โอ้ คนมีบุญ ผู้นี้กำลังประสบอุปสรรคขัดข้อง อย่างใดอย่างหนึ่ง เราจำเป็นต้องลงไปช่วย ไม่ใช่เทวดาก็พญาอินทร์ ไม่ใช่ก็ท้าวมหาพรหมลงมาช่วย มาช่วยแก้ไขอุปสรรคของผู้นั้นให้ล่วงไปด้วยดี ผู้นั้นก็ถึงซึ่งความสุข ความเจริญนี้ การที่เทวดาอินทร์พรหมจะช่วยมนุษย์เรานะ มนุษย์เรา ต้องช่วยตนเองให้เต็มที่เสียก่อน ต้องสั่งสมบุญให้มากซะก่อน”

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)
วัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่
จังหวัดหนองคาย

หลวงปู่เล่าเรื่อง

เทวดา • พญานาค • พระธาตุ

พระสุธรรมคณาจารย์หรือที่เรารู้จักกันในนาม **หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ** แห่งวัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เป็นพระสุปฏิปันโนอีกรูปหนึ่งซึ่งควรเคารพกราบไหว้ ท่านเป็นศิษย์ของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่คงเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้เพียงไม่กี่รูปนี้ว่ากันถึงศิษย์ที่เคยได้ปฏิบัติรับใช้ และมีโอกาสได้ศึกษาธรรมปฏิบัติกับหลวงปู่มั่นโดยตรงเท่านั้น

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ท่านเป็นพระกรรมฐานที่ยึดมั่นในคำสั่งสอนของบรมครู คือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัด โดยตรงและถูกต้องแล้ว จึงไม่เป็นการแปลกเลยว่าจะมีสาธุชนนักปฏิบัติศึกษาธรรมจำนวนมาก ที่ศรัทธาในตัวท่าน รวมทั้งผู้เขียนอีกคนหนึ่งด้วย

จากการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสกราบและฟังธรรมจากท่านบ่อยครั้ง ณ สถานที่และวาระอันควร ทั้งในกลุ่มคนหมู่มาก หรือโดยส่วนลำพังก็ตาม จึงมักจะได้รับความสะดวกจากหลวงปู่ ช่วยชี้แนะข้อธรรมและเล่าเรื่องต่างๆ ให้ได้ยินได้ฟังอยู่เสมอ

ในที่นี้ จึงขอเอาข้อธรรม รวมทั้งคำสนทนาเล่าเกร็ดเรื่องราวอันน่าสนใจของหลวงปู่ มาเล่าถ่ายทอดให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบกันเพียงบางส่วน เท่าที่เนื้อที่นี้จะเอื้ออำนวยก็แล้วกัน

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ได้เมตตาตอบคำถามและเล่าถึงข้อคติธรรมบางอย่างแก่ผู้เขียน เมื่อครั้งที่ไปกราบเยี่ยมท่านที่สำนักสงฆ์สวนจิตรลดาในคราวหนึ่งว่า

ผู้เขียน “การที่เราเคารพนับถือเทพดาต่างๆ นี้ถือว่าเป็นลัทธิพศุพราสาทหรือไม่ อย่างไรขอความเห็นจากหลวงปู่ด้วยครับ”

หลวงปู่ “การที่พวกเรามีที่พึ่ง ที่เคารพนับถือสิ่งที่สูงกว่าอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องเคารพนับถือในสิ่งที่ต่ำ ธรรมนิยมในทางธรรมต้องเป็นอย่างนั้น เช่น เราเคารพนับถือพระพุทธเจ้า

ว่าเป็นผู้อันทรงคุณอันประเสริฐสูงสุดแล้ว
อย่างนี้ พวกเทวดา อินทร์ พรหม นั้นยังมี
กิเลส ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดเหมือนกัน
อย่างเรานี้นะ แล้วเรื่องอะไรที่เราจะไป
เคารพกราบไหว้บูชา”

ผู้เขียน “ก็เราถือว่าท่านเหล่านั้นมีศักดิ์ มีบุญวาสนา
ยิ่งกว่าเรานี้ครับ”

หลวงปู่ “มีบุญ แต่ก็ยังไม่พ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ
ตาย เราก็มีบุญเหมือนกันอย่างนี้ ถ้าเรามีศีล
๕ เราประพฤติปฏิบัติธรรม ภาวนา ทำจิตให้
สงบ มีคุณธรรมสูงอย่างนี้ มันก็เป็นสมมุติ
เทวดาแล้ว คนเรานี่ เรื่องอะไรละ จึงจะมาตี
ตัวเองลงต่ำลงไป คนเรานี่สามารถทำความดี
จนกว่าสำเร็จ มรรค ผล ธรรมวิเศษ ได้
เทวดายังไม่ได้เลย มนุษย์นี่ยังทำได้ เพราะ
การทำคุณงามความดี ต้องอาศัยขั้นธ
ร่างกายเป็นเครื่องกระทำ แต่พวกเทวดาไม่มี
บุญสำเร็จได้ด้วย กาย วาจา ใจ มนุษย์เรา
มีความพร้อมและได้เปรียบตรงนี้”

ผู้เขียน “คิดอย่างนั้นว่ามนุษย์เราดีกว่าเทวดานี้ ไม่
เป็นมานะทิฎฐิหรือครับ”

หลวงปู่ “จะเป็นมานะได้อย่างไร โลกเรานี้มันมีสูงมีต่ำ
ไม่ใช่ว่าเสมอกันไปหมด ไม่อย่างนั้นมันจะ
เคารพกันอย่างไร พวกที่มีคุณสมบัติสูงนี้พวก
ที่มีคุณสมบัติต่ำ ก็ต้องเคารพพระพุทธเจ้า
ท่านทรงสอนไม่ใช่ทำให้รังเกียจสัตว์โลกทั้ง
หลายนี้ เมื่อเราทำบุญกุศล แล้วเราอุทิศให้
แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทั้งที่มีคุณและไม่มีคุณ
อะไรทั้งหมด เราก็อุทิศส่วนกุศลให้เขาไปได้
นี่การนับถือของมนุษย์เราที่ถูกต้อง มันเป็น
อย่างนี้แหละ ไม่ใช่ว่า เราไปเหยียดหยามดู
หมิ่นเขา

ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม
อันสูงอยู่ในใจ เราปฏิบัติตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้าอย่างนี้ ก็ชื่อว่าเราเป็นผู้มีบุญนะ
แล้วเราอุทิศบุญกุศลอันนี้ไปให้ผู้ที่ตั้งอยู่ใน
ฐานะที่จะได้อนุโมทนา ก็จะได้อนุโมทนาใน
ส่วนบุญนี้ แล้วเขาก็ได้เกิดในที่สุข สบาย
ของเขา เขายังต้องมาอนุโมทนาบุญกับเรา

ผู้ใดอยู่ในฐานะที่จะได้รับส่วนบุญนั้นได้ เขาก็จะได้รับ ถึงแม้ว่าเราอุทิศไปอย่างไม่เจาะจงอุทิศทุกๆ ไป เมื่อผู้ใดตั้งอยู่ในฐานะที่จะได้รับอนุโมทนาส่วนบุญกุศลที่เราอุทิศไปนี้ ก็ขอให้ได้รับอนุโมทนาด้วย แล้วก็ขอให้มีความสุข ได้รับประโยชน์สำเร็จ เช่นเดียวกับเราจะพึงได้รับอย่างนี้ ใครที่อยู่ในฐานะที่เป็นไปก็รับอนุโมทนาได้ ไม่ใช่ว่าได้รับทั้งหมดทุกตัวตนนะ เช่น อย่างพวกที่ไปเกิดบนสวรรค์มีบุญมากแล้วก็ไม่จำเป็น กับพวกที่ไปตกนรกแล้วมันมีบาปหนัก ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับส่วนบุญ พวกนั้นก็รับไม่ได้

พวกที่ได้รับความบุญได้นั้นก็มีเปรตจำพวกเดียวเท่านั้น คือ พวกปรตตตูปชีวิเปรต ซึ่งแปลว่า เปรตที่มีชีวิตอยู่ด้วยทานที่เขาอุทิศให้ เป็นเปรตจำพวกที่ ๑๒ ซึ่งมีโอกาสจะอนุโมทนาส่วนกุศลได้ ไม่เหมือนกับเปรตอีก ๑๑ จำพวก ที่ยังมีกรรมหนักอยู่ไม่สามารถอนุโมทนาส่วนบุญจากใครได้ ลัตวันราก็เช่นกัน

บุญกุศลที่เราอุทิศไปให้ ถึงเขาจะไม่ได้รับ ก็ไม่ได้สูญหายไปไหน บุญกุศลนี้ไม่มีการสูญสลาย ถ้าไม่มีการเสวยสุขจากผลบุญนั้น กล่าวคือ เราสร้างบุญกุศลมากเท่าไรก็ได้มากเท่านั้น จะอุทิศไปให้ใครมากเท่าไรก็ได้ไม่เป็นการแบ่งแยก หรือทำให้บุญกุศลที่เราสร้างนั้นถดถอยน้อยลงแต่ประการใด คงสะสมส่งผลให้แก่เราเมื่อถึงกาลอันสมควร เมื่อส่งผลแล้วจึงเป็นการใช้ไปหมดไปซึ่งบุญในแต่ละส่วน แต่บุญมีผลอันยังสามารถส่งผลให้แก่ผู้สร้างได้นานข้ามภพข้ามชาติได้หลายๆ ชาติเลยทีเดียว ถ้าไม่มีกรรมชั่วมาตัดรอนให้บุญมีกำลังอ่อนลงเสียก่อน ก็คงได้รับผลแห่งบุญนั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดบุญ

พวกเทวดานี้มีบุญมากแล้วที่มากเกิดเป็นเทวดา คงเสวยสุขอย่างเดียวจนเพลินในสุขที่ได้รับนั้น ไม่คอยคิดที่จะสร้างบุญกุศลเพิ่มเติม นี่พูดถึงเทวดาทุกๆ ไปนะ มีเทวดาบางส่วนที่ไม่ประมาทในบุญ ได้มีความตั้งใจ

บำเพ็ญเพียรทางจิตและพยายามสร้างคุณงามความดีเพิ่มเติมโดยหลายๆ ทาง แต่ก็เป็นไปได้ไม่มากนัก เพราะขาดชั้นร่างกายนี้เอง

ในอนุสติ ๑๐ ข้อ เทวตานุสตินั้น ก็ไม่ใช่ให้คิดให้นึกถึงเทพดาเป็นที่เคารพนับถืออย่างใด ท่านให้ระลึกถึงคุณธรรมความดีอันใดที่ส่งผลให้ได้ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมนั้นๆ

คนทั้งหลายยังตีความหมายในคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ไม่ถูกนะ มีเยอะเยอะอยู่อาตมาก็ยังหมั่นพูดให้คนฟังได้เข้าใจ ไปเทศน์ที่ไหนก็พยายามสอนให้เข้าใจ

การนับถือเทวดา อินทร์ พรหมหรือภูตผีปีศาจเหล่านี้ บางคนก็นับถือด้วยความกลัวอย่างนี้แหละ ความกลัวนี้เป็นเหตุทำให้คนเราเที่ยวนับถือในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ โดยการเล่าลือกันว่า ผีตรงนั้นดุนะ ถ้าไม่กราบไหว้หรือไม่บูชาด้วยดอกไม้ ธูป เทียนไม่ได้เชียวนะ

พอมีผู้หนึ่งโฆษณาไว้อย่างนี้ คนอื่นก็พากันกลัวตาม ตื่นกลัวโดยไม่ใช้ปัญญา ได้แต่ทำตามอย่างกันไป เมื่อจะไปที่นั่นต้องมีดอกไม้ ธูป เทียนไปบูชา จึงผ่านไปให้ได้

อย่างทางที่จะไปอำเภอหล่มสักดี จากจังหวัดเพชรบูรณ์ เคยมีคนพูดว่า ริมแม่น้ำเลยนั้นใสนิ่งน่ากลัวอยู่เหมือนกันแหละ แต่ต่อมามีการสร้างศาลเจ้าที่ริมฝั่งแม่น้ำเลยตรงนั้น ก็มีธรรมเนียมใหม่ขึ้นมา ใครเดินทางไปที่นั่นไม่มีพวงมาลัย ไม่มีดอกไม้ไปบูชาไม่ได้เลย ถ้ามีร่มก็ต้องหุบร่ม ถ้าสวมรองเท้าก็ต้องถอดรองเท้า ใส่หมวกก็ต้องถอดหมวก ไม่งั้นมีอันเป็นไป

เรามันต้องเดินทางไกล สวมรองเท้าก็สวม กางร่มก็กางไปถึงตรงนั้นก็ไปยืนดู เห็นพวงมาลัยคล้องคออยู่ที่ศาลเป็นกองพะเนินเทินทึก ปัดไธ... มนุษย์หนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสิ่งประเสริฐสูงสุดแท้ๆ หนาทำไมจึงไม่ไปกราบ ไม่กราบ ไม่ไหว้

ไม่เชื่อ ทำไมจึงมาเชื่อคำบอกเล่าปรัมปรา
อย่างนี้ เราจะไปหุบร่ม ถอดรองเท้า หรือเอา
ดอกไม้ไปบูชาเขาทำไม เรายืนดูแล้วก็เดิน
หนีไปเลย ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่

แล้วก็ที่จังหวัดพังงา สมัยที่อาตมาไป
ท่องเที่ยวภาคใต้อยู่ 8 ปี ก็ได้เห็นอะไรแปลกๆ
มากมายที่หน้าถ้ำแห่งหนึ่งอยู่ไม่ห่างจาก
เมืองพังงานัก ที่หน้าถ้ำเขามีศาลเจ้าอยู่แห่ง
หนึ่ง สร้างคร่อมพื้นหิน ติดกับดินที่หน้าถ้ำ
ไม่ได้ยกพื้น ในศาลนั้นก็มียืนอยู่สองก้อน
ฝังอยู่ อยู่ใต้ดินครึ่งหนึ่ง เป็นหินผิวเรียบ
เกลี้ยง เราก็สวมรองเท้าเข้าไป ก็ขึ้นไปเหยียบ
หินสองก้อนนั้น แล้วพูด

“ไหนได้ยืมเจ้าพ่อหลักเมืองอยู่นี่หรือ
เออ...ถ้าเจ้าพ่อหลักเมืองอยู่นี่ อาตมาจะมา
พักอยู่ในถ้ำนี้ และจะมาแสดงธรรมที่หน้าถ้ำ
ถ้ำนี้ ให้ไปฟังธรรมน้อ”

พอว่าอย่างนั้นแล้ว ก็เดินเข้าไปดูไปถ้ำ
โยมเขาพาไป พอดูถ้ำก็เห็นว่าเหมาะพอที่จะ

อยู่ได้ก็อยู่ โยมชาวบ้านก็ช่วยกันทำยก้านไว้
เป็นที่นั่งนอนภายในถ้ำ แล้วก็มาทำศาลาเล็กๆ
ที่ข้างหน้าถ้ำ ใช้เป็นที่ฉันภัตตาหาร ญาติโยม
มาหาก็คือไปต้อนรับกันที่ศาลาเล็กๆแสดงธรรม
ให้ฟังด้วยที่นั่น พักอยู่ในถ้ำได้ ๒ เดือน
พอใกล้จะเข้าพรรษาโยมชาวบ้านนิมนต์ไป
จำพรรษาอยู่ที่ป่าช้าอีกแห่งในเมืองพังงา
เขาทำเสนาสนะให้เสร็จสรรพ

ปกติที่ศาลเจ้านั้น จะมีคนประทับทรง
ประจำตามเทศกาล วันสำคัญก็มีคนไปกราบ
ไหว้กันเยอะ ไปขอหวยขอเบอร์ ที่นี้พอเข้า
พรรษาได้ไม่นานก็มีเทศกาลจัดทรงเจ้าขึ้นอีก
มีอุบาสกคนหนึ่งที่มาพักอยู่กับอาตมา ได้
ไปไกลฟังกับเขาด้วยโดยหวังว่าจะได้เบอร์กับ
เขาบ้าง แต่พอไปถึง ได้เวลาเขาประทับทรง
ก็ไม่ใช่เหมือนเช่นเคย เมื่อประทับทรงแล้ว
พูดว่า “ต่อไปนี้ลูกหลานอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
เอามาบวงสรวงเจ้าพ่อนะ ทำมาเพื่อขอบัตร
ขอเบอร์ไม่ได้ มันเป็นบาป”

เจ้าพ่อก็ว่า “ก็เมื่อก่อนเจ้าพ่อไม่รู้นี่ แต่ตอนนี่รู้แล้ว เพราะมีพระพุทธรูปมาพักอยู่ในถ้ำ และมาแสดงธรรมอยู่ข้างหน้าถ้ำ เจ้าพ่อก็ไปฟังกับเขาเหมือนกัน เจ้าพ่อถึงได้รู้ว่ามันเป็นบาปกรรมที่ทำอย่างนั้น”

การเล่นหอยเบอร์ก็ไม่ดีมีแต่เดือดร้อน ทั้งตนเองและครอบครัว ก่อนนี้อาตมาก็เคยเทศน์เรื่องนี้อยู่บ่อยๆ ชาวบ้านที่ชอบเล่นไม่เชื่อ ไม่เชื่อ ยังคงไปหาเจ้าพ่อขอขบัตร์ขอเบอร์อยู่เรื่อย เราก็เทศน์ถึงเรื่องโทษที่เล่นบัตร์เล่นเบอร์ต่างๆ นานาออกไป บางทีมันก็เป็นตัวเลข พวกนั้นก็จับเอาไปซื้อชะอิ๊ก ก็เลยไม่รู้จะทำอย่างไร

ที่อำเภอเถิน จังหวัดตาก ก็เหมือนกัน อาตมาเคยพาคณะไปปักกลดอยู่ที่ป่าช้าบ้านเหล่าหลวงเขตอำเภอเถิน ได้พักอบรมธรรมแก่ญาติโยมประมาณ ๓ เดือน มีคนมาฟังเทศน์กันมากทุกคืน

ที่บริเวณใกล้ป่าช้านั้นก็ศาลเจ้าใหญ่

อยู่แห่งหนึ่ง ชื่อเจ้าพ่ออะไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว ระหว่างนั้นเจ้าพ่อที่ศาลเจ้านั้นก็ได้ไปฟังธรรมด้วยเหมือนกัน

พอใกล้จะเข้าพรรษา พวกญาติโยมที่ศรัทธาก็ได้ประชุมตกลงกันที่จะสร้างเสนาสนะขึ้นให้คณะของอาตมาได้อยู่จำพรรษา ตอนนี่ หลวงปู่หลอด ปโมทิโต ก็ได้พาคณะมาสมทบด้วย ชาวบ้านได้ถวายที่ดินประมาณ ๑๐ ไร่ เป็นสวนอยู่หลังตลาดอำเภอเถิน ออกไปไม่กี่ไกลนัก แล้วจัดสร้างกุฏิและศาลาโรงธรรมอย่างง่ายๆ เป็นเสนาสนะป่าให้พระได้อยู่จำพรรษากัน ให้ชื่อว่า “สำนักสงฆ์นั้นทวาราม”

พอออกพรรษาแล้ว อาตมาก็เดินทางไปภาคอีสาน แล้วเลยต่อลงไปภาคใต้ ปีต่อมาก็กลับมาจำพรรษาอยู่ที่เดิมอีก พอกลับมาจึงได้ทราบเรื่องว่า เมื่อออกพรรษาปีก่อนได้ไม่นาน คนทั้งหลายที่นับถือเจ้าพ่อ ได้พากันทำพิธีบวงสรวงประจำปี

เดิมทีศาลเจ้าอำเภอเถินนั้นดูมาก ต้อง
กินควายปีละ ๑ ตัว ชาวบ้านจะฆ่าควายปีละ
๑ ตัว เพื่อทำพิธีบวงสรวงต่อเจ้าพ่อ ขอให้
คุ้มครองให้อยู่เย็นเป็นสุข ทำมาหากิน
สะดวก และขอหวย ขอเบอร์ด้วย

ศาลเจ้านั้นใหญ่โตมากทำด้วยไม้ทั้งหลัง
มีไม้เสาเป็นไม้แดงไม้ประดู่ต้นใหญ่ๆ ทั้งนั้น
ในพิธีก็มีคนประทับทรงเจ้าพ่อเหมือนกัน
เจ้าพ่อได้บอกว่า

“ต่อไปนี้ เจ้าพ่อจะไปจำศีลอยู่ที่ภูเขา
อินทโรงแล้ว อย่าได้ทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
มาเช่นสรวงเจ้าพ่ออีก ไม่ดีมันบาป”

ชาวบ้านก็ว่า “อ้าว...ทำไมว่าอย่างนั้น”

เจ้าพ่อก็บอกว่า “อ้าว...เจ้าพ่อได้ยิน
พระพุทธรูปมาแสดงธรรมอยู่ที่ป่าช้า เจ้าพ่อก็
ไปฟังเหมือนกัน ก่อนนี้พระที่วัดเจ้าคณะ
อำเภอไม่เคยเทศน์อย่างนี้ ว่าบาป แต่พระ
พุทธรูปกรรมฐานได้มาเทศน์สอนชาวบ้านว่า
ไม่สมควรเป็นบาปมาก เจ้าพ่อฟังเข้าใจ

ดังนั้น พวกลูกหลานขออย่าได้ทำบาปเช่น
นั้นอีก”

ต่อมาศาลเจ้านั้นก็ร้าง พวกเจ้าหน้าที่
วัดป่าก็ได้ไปขอเอาศาลเจ้านั้นรื้อมาทำศาลา
วัดได้หนึ่งหลัง อาตมากลับขึ้นไปทีนั้นได้
เห็นศาลาใหม่ ชาวบ้านจึงได้เล่าให้ฟังถึงได้
รู้เรื่องราวศาลานี้เกิดจากเจ้าพ่อนั้น

ผู้เขียน “บางคนเขาก็พูดว่าการบูชาเทวดาแล้ว เทวดา
ย่อมให้คุณ”

หลวงปู่ “ถ้าพูดถึงความดีในขั้นต่ำนี้ มันก็เป็นอยู่ได้
มันก็ดีมีคุณอยู่บ้าง แต่ถ้าพูดถึงความดีใน
ขั้นสูงแล้ว มันก็ไม่สมควรอะไร”

ผู้เขียน “เอาเป็นว่าเราต่างคนต่างอยู่ เราอยู่ของเรา
เขาอยู่ของเขาและไม่ไปดูถูกเขาใช้ไหมครับ”

หลวงปู่ “อ้าว...เราต่างคนต่างอยู่ แล้วเราทำความดี
เทวดายังมารักษาอีกชั้นหนึ่งด้วย เราไหว้พระ
ภาวนา เราทำบุญกุศลเสมออย่างนี้ เทวดา
ชั้นต่ำ พวกภูมเทวดา รุกขเทวดา ตลอดจน

อากาศหนาวบางคน เมื่อเขาได้รับส่วนบุญกุศลที่เราอุทิศให้อยู่เรื่อยๆ เขาก็เลื่อมใสต่อเรา เขาก็มารักษา ข้อนี้พระพุทธรเจ้าท่านเคยแสดงเอาไว้จริงๆ อยู่ในธรรมะและบทสวดมนต์ที่ว่า **“ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวดา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต”** ด้วยอำนาจแห่งคุณของพระพุทธรเจ้านี้ ขอให้เทวดาทั้งหลายจงรักษา

เรามาไหว้ เรานึกนับถือพระพุทธรเจ้า เรามบูชาสรรเสริญคุณพระพุทธรเจ้า เทวดาก็นิยมนับถือด้วย เพราะเห็นว่าเราเป็นคนดี นับถือพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง สมควรต้องรักษาให้ความปลอดภัยแก่เราอย่างนี้

ในข้อนี้อาตมาเห็นจริงด้วยเลยทีเดียว เพราะว่าเมื่อไปไหน ถ้าภาวนา **“พุทโธ”** จะไปในป่าลึกในเขา ในถ้ำ ที่ไหนก็ตามที่จะมีภัยเกิดขึ้นได้ เราภาวนา **“พุทโธ”** ไปเรื่อยๆ ก็ไม่มีอะไร ปลอดภัยดีทุกอย่าง เวลานั้นสมาธิ

ก็ภาวนา **“พุทโธ”** จนจิตสงบ ใจเป็นสุขแล้ว ถึงอยู่คนเดียวก็จะรู้สึกอบอุ่นเหมือนมีคนมากๆ อยู่ด้วย

เราเจริญเมตตาตานึกถึงว่าเรามาอยู่ที่นี้ เราไม่เบียดเบียนใคร เราไม่ได้มาหาทรัพย์ ในดิน สินในน้ำอะไรเลย เรามาอยู่เพื่อแสวงหาสถานที่สงบระงับ บำเพ็ญเพียรละกิเลสให้หมดสิ้นไปเท่านั้น เราไม่ได้คิดอะไรอย่างอื่น

ด้วยอำนาจความสัตย์จริงใจนี้ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และเทพเจ้าเหล่าเทวดาที่อาศัยอยู่ในป่าเขาถ้ำเนาไพร จงรับรู้ความประสงค์ของเราด้วย และจงอย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย จงอยู่เย็นเป็นสุขทุกถ้วนหน้าเถิด บุญกุศลความดีอะไรที่เราได้บำเพ็ญมา เราขออุทิศให้แก่เจ้าที่เจ้าทาง ณ ที่นี้ ภูมเทวดา รุกขเทวดา และอากาศเทวดาที่อยู่ในบริเวณแห่งนี้ หากว่าได้รับรู้ก็ขอให้อนุโมทนาด้วย

เราเจริญเมตตา แผ่อุทิศกุศลไปอย่างนี้ แล้ว ความกลัวจะไม่เกิดขึ้นเลย พวกเทวดา เหล่านี้รับรู้ได้ และยินดีที่มีคนดีมีศีลธรรม มาอยู่ใกล้ๆ เขาพอใจก็จะคุ้มครองเราเอง และอนุโมทนาให้เราด้วย แม้แต่พญานาค ที่มีสัมมาทิฐิ ก็ยังมาชื่นชมอนุโมทนาให้เราเลย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง อาตมาได้เคยเดินท่อง รุดงค์ไปกับหลวงปู่ชอบ ฐานสโม และหลวงปู่ขาว อนาลโย กับพระหนุ่มติดตามอีกรูปหนึ่ง ได้ชวนกันไปหาวิเวกตามป่าเขาและถ้ำในเขตอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ช่วงนั้น สงครามโลกครั้งที่ ๒ เพิ่งจะยุติ สงบลงใหม่ๆ ได้พากันรุดงค์ไปจนพบสถานที่เหมาะสมบนเขาสูงลูกหนึ่ง ที่นั่นอากาศดี สงบ เงียบ ไม่มีอะไรบกวน ชาวบ้านก็เอื้อเฟื้อ ศรัทธาดี ส่วนใหญ่เป็นพวกชาวแม้ว ก็ได้ทำการอุปสมบทให้พวกชาวแม้วรู้จักทำบุญกับพระในพระพุทธศาสนา จนพวกนั้นเกิดความเลื่อมใส

ได้ช่วยกันจัดสร้างกระท่อมให้พระอยู่ รูปละหลังบนดอยสูง

ต่อมาหลวงปู่ขาวกับพระหนุ่มอีกรูปได้ขอแยกไปพักที่สันเขาข้างล่างอีกแห่งหนึ่ง ด้วยไม่ค่อยสบาย ไม่ถูกกับอากาศ คงเหลือแต่อาตมากับหลวงปู่ชอบ เพียง ๒ รูปเท่านั้น บนดอยสูงนี้ภาวนาดีมาก แต่อากาศหนาวเย็นจัด ตกกลางคืนก็จะมีพวกายทิพย์ คือเทวดานี้ แหะพากันมากกราบคารวะขอฟังธรรมกันมาก หลวงปู่ชอบ ท่านมีตาดี จิตดี พวกนั้นถึงพากันมามาก ก็สงเคราะห์ไปเท่าที่สมควร

วันหนึ่งขณะที่อาตมากับหลวงปู่ชอบ กำลังเดินจงกรม ภาวนาอยู่ พลันก็เกิดแสงสว่างจ้าขึ้นตรงข้างหน้าทางจงกรมของหลวงปู่ชอบ แล้วก็ปรากฏเป็นส่วนหัวพญานาคตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมาที่ข้างทางเดินจงกรมนั้น ทั้งหลวงปู่ชอบและอาตมาต่างก็หยุดเดินและเพ่งมองดูพญานาคนั้น หลวงปู่ชอบได้ถามไปว่า “มาจากไหน” รู้สึกว่าท่านไม่ค่อยประหลาดใจที่ได้เจออย่างนั้น คงเจอมากแล้วกระมัง

พญานาคเขาก็กราบเรียนว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาภูนี้เอง แต่อยู่ตรงเชิงเขา ท่านสังเกตุหรือเปล่าล่ะ ว่าตรงเชิงเขาก่อนที่จะขึ้นมาบนดอยสูงนี้มีลำธารสายหนึ่ง ซึ่งลอดทะลุออกมาจากใต้ภูเขาแล้วไหลผ่านเชิงเขา วกวนจนออกสู่ที่นาที่ราบเบื้องล่างโน้น พระคุณท่านคงได้ผ่านลำธารนี้มาหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ”

หลวงปู่ชอบก็รับคำ พญานาคก็กล่าวต่อไปว่า “ลำธารนั้นแหละเป็นทางเดินของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอยู่ภายในถ้ำลอดภายใต้ภูเขานี้เอง”

อาตมาจึงได้ถามไปว่า “แล้วท่านมีชื่ออะไรล่ะ”

เขาก็ตอบว่า **“ข้าพเจ้าชื่อ เทพนาค ข้าพเจ้ามาขอชื่นชมในการปฏิบัติความดีของพวกพระคุณเจ้า”** แล้วเขาก็แสดงให้เห็นตัว อย่างเต็มที่ โดยโผล่หัวที่หงอนสีแดง และมีครีบหลังเป็นแผงยาวตลอดลำตัว ซึ่งมีเกล็ดเป็นสีดำมันเลื่อมลำตัวนั้นก็มีความใหญ่

ยาวทอดไปตามพื้นที่ลาดของไหล่เขา จนไปพาดเขากิ่งลูกหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ กัน รู้สึกว่าตัวยาวมาก เขาแสดงให้เห็นเต็มตัวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า **“ตั้งแต่ที่พวกพระคุณท่านมาอยู่ ทำให้ข้าพเจ้ามีความสงบเย็นใจมาก ข้าพเจ้าดีใจที่มีพระอุดมการณ์ฐานปฏิบัติดีอย่างพระคุณเจ้ามาพักบำเพ็ญภาวนา และยังได้แผ่เมตตาให้สัตว์โลกทั้งปวงเป็นสุขอีก เสียงสวดมนต์และเจริญเมตตานั้นทำให้รู้สึกเย็นอกเย็นใจ มีแต่ความสุขสงบ วันนี้ข้าพเจ้าอดรนทนไม่ได้ จึงมาขอกราบชมบารมีของพวกท่านสักครั้ง”**

พอกล่าวจบเขาก็ลากลับไปโดยค่อยๆ จมลงหายไปในพื้นที่นั้นเองนี้เป็นประสบการณ์ครั้งหนึ่ง ที่เราได้พบเห็นพญานาค หลวงปู่ชอบท่านได้พบเห็นมาจนชิน ทั้งญาติพี่ปีศาจ อมนุษย์ทั้งหลาย ท่านประสบมาเยอะ จิตของท่านดี ตาของท่านก็ดี ท่านพระอาจารย์ มันยังยอมรับเลย แต่เดี๋ยวนี้ตัวเราจะไปขึ้นเขาเข้าถ้ำอีกก็ไม่ไหวแล้ว”

ผู้เขียน “แล้วเดี๋ยวนี้หลวงปู่ยังคิดที่จะหาโอกาสไป
วิเวกอีกไหมครับ คือไปอย่างง่ายๆ เดินทาง
ด้วยยานพาหนะแล้วไปพักในสถานที่อัน
เงียบสงบเหมาะแก่ภาวนา ไม่ใช่ว่าต้องเดิน
กันมากเหมือนเมื่อก่อนนะครับ”

หลวงปู่ “ไม่ไหวแล้ว เดินไม่ไหว เหนื่อยแล้ว เดี่ยวนี้
มันไม่มีเวลาแล้ว ดุชิ รายการนิมนต์ก็มีเกือบ
ทุกวัน ตลอดทั้งเดือนเลย บางวัน ๒ รายการ
๓ รายการด้วยซ้ำ ต้องเดินทางบ่อยครั้งมาก
กว่าเคยเสียอีก เมื่อก่อนยังไม่ค่อยรับกิจ
นิมนต์บ่อยครั้งนัก นานๆ จึงจะได้ไปไกล
เสียที ทุกวันนี้เดี๋ยวไปโน่นไปนี่ เดี่ยวต้อง
กลับไปวัดที่หนองคาย เดี่ยวต้องไปร่วมพิธีที่
จังหวัดโน้น รวมระยะทางแล้วคงมากกว่า
สมัยที่เดินธุดงค์ซะอีกในแต่ละเดือน”

ผู้เขียน “จิตที่ฝึกดีแล้ว จะไปอยู่ในสถานที่แห่งใด
สิ่งแวดล้อมอย่างไรก็ไม่ถดถอย ไม่ตกลงต่ำ
และไม่เดือดร้อนอีกแล้ว ใช่ไหมครับ”

หลวงปู่ “จิตของเราก็เป็นอย่างนี้แหละ มั่นดีได้ด้วย
การฝึกกัน จะให้มันดีเองไม่ได้ มันต้องฝึก
การฝึกก็ต้องเป็นขั้นตอน ผู้ครองเรือนก็ต้อง
ฝึกกรรมะที่เหมาะสมกับผู้ครองเรือน ผู้เป็น
นักบวชก็ต้องฝึกกันไปให้ตรงธรรมของ
นักบวช จิตถึงจะเจริญได้ ถึงดีได้ อุปมาเหมือน
อย่างไม้ที่มันเป็นต้นอยู่โดยลำพัง เราจะเอา
ทั้งต้น ทั้งกิ่ง มาทำบ้านเรือนก็ไม่ได้ มันต้อง
เอามาแปรรูปเสียก่อน ชับไล่ไม้ที่ไม่ต้องการ
ออกไป เอาส่วนที่เกินไม่เรียบร้อยออกไป
เอาแต่เนื้อของมันมาเลื่อยแปรรูปเป็นขนาด
ต่างๆ ตามประโยชน์ที่ต้องการใช้สอย แล้ว
จึงเอามาประกอบเป็นบ้านเรือน มันจึงเกิด
ประโยชน์ถาวรได้

คนเราก็เหมือนกัน ไม่ใช่สักแต่ว่าเกิด
มาเป็นคนแล้วมันก็ต้องฝึกไป จิตของคนเรา
มันจะดีหมดทุกคนไม่ได้ เพราะมันเกี่ยวกับ
บุพเพนิวาสานุสสติญาณ การฝึกตนมาแต่ก่อน

และไม่ได้ฝึกตน บางคนก็ได้เคยฝึกตนมาก่อนในอดีตชาติ พอมาชาตินี้พื้นฐานเดิมดีมา แต่ก็ยังดีไม่ได้มาก ยังต้องฝึกให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป จนถึงที่สุด

บางคนก็ไม่ได้ฝึกให้ดีมา เกเรมาก่อน มาเกิดใหม่ก็เป็นคนเกเรอีก ก็มีอยู่ในสังคม หมู่มากก็มีทั้งคนดีคนชั่ว นานาชนิด ผู้ฉลาดก็ไปแสวงหาคนดี คนไม่ฉลาดก็ไปคบแต่คนชั่ว แล้วก็ชั่วไปตามเขา คนเราจะดีได้ต้องมีศีลเป็นสำคัญ เมื่อศีลดี จิตก็ดีตาม สมาริก็ดี ก็เกิดปัญญาขึ้นตามลำดับ

จิตของทารกที่แรกเกิดนั้นนะ เราเข้าใจว่าบริสุทธิ์ เพราะยังไม่มีกิเลสมาเกาะเกี่ยว แต่แท้จริงแล้วลักษณะนิสัย ความดีของจิตเดิมนั้นได้ถูกฝังลึกอยู่ภายในจิต ยังไม่แสดงออกมา ถ้าจิตนั้นเคยฝึกกันมาก่อน ต่อมาเด็กนั้นก็ไฝ่ดีเองได้ ไม่ต้องสอนกันมาก ไม่ต้องเกลตาต้องขัดกันมาก แต่ถ้าไม่เคยได้รับการฝึกฝนมาเลย เป็นจิตที่มาจากที่ต่ำ ความฝังแน่น

ของกิเลสมีมาก ก็ชำระล้างยากสักหน่อย ต้องฝึกหักกันอีกนานกว่าจะได้ดี”

ผู้เขียน “*เกี่ยวกับพระธาตุเป็นที่แปลกอยู่ว่า เส้นผมของหลวงปู่หลวงพ่อในสายกรรมฐานที่สิ้นไปแล้ว ลูกศิษย์ได้เก็บเอาไว้บูชา ต่อมาค่อยๆ รวมตัวกันจับกันเป็นก้อนเท่าเม็ดพุทรา จากนั้นจะกลายเป็นพระธาตุได้ไหมครับ*”

หลวงปู่ “เป็นไปได้ ของหลวงปู่หลุยก็ได้มีลูกศิษย์บางคนเก็บเอาไว้ ต่อมาได้รวมตัวเป็นก้อนกลม แล้วอีกระยะหนึ่งถึงค่อยแปรเป็นพระธาตุ อย่างของพระอาจารย์จวน ส่วนใดที่เป็นพระธาตุแล้ว คุณสุริพันธ์ก็จะเอาใส่ผอบไว้แล้วตั้งเรียงเอาไว้บูชา ส่วนที่ยังไม่เป็นก็เอาใส่ขวดโหลไว้ บัดนี้กระตุกที่เป็นผงนั้นก็ไต่ค่อยรวมตัวกันเป็นก้อนเท่าเม็ดพุทราเท่ากันหมดทั้งโหลเลย เราได้เห็นก็เลยเชื่อว่าเป็นได้จริงอย่างนั้น

แต่ที่มาเห็นเป็นแก้วใสอยู่ในผอบตามที่ต่างๆ เราก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะเอาแก้วอะไร

ที่ไหนมาใส่ไว้ ที่แรกก็ไม่ค่อยเชื่อ แต่พอมาเห็นที่ขวดโหลใหญ่จึงเชื่อมั่นว่าเป็นไปได้ ถ้ากระดุกเหล่านั้นจะค่อยเกาะยึดแน่นเป็นก้อนกลมเช่นเดียวกันกับเส้นผม

ที่เป็นชาวบ้านธรรมดา ก็มีแปลกอยู่เหมือนกัน บางคนเมื่อมีชีวิตอยู่เขาก็สวดมนต์ภาวนา ถือนศีลทำบุญตามปกติ แต่พอตายไปเมื่อเผาแล้วปรากฏว่ากระดุกบางส่วนได้กลายเป็นแก้ว บางคนก็คล้ายกับว่ามีทองคำหุ้ม มีสีทองเป็นแวว คงเป็นเพราะมีศีลบริสุทธิ์ แต่ในตำราไม่ได้มีบอกไว้ว่าเป็นบุคคลระดับใด ซึ่งอาจเป็นอริยบุคคลแล้ว เวลาตายไปกระดุกจึงจะกลายเป็นพระธาตุ อาตมาก็ไม่กล้ายืนยัน กล้ายืนยันเฉพาะของพระพุทธรเจ้า

ในสมัยนี้ก็พอมีหลักฐานยืนยันได้ว่ากระดุกของพระสาวกก็แปรเป็นพระธาตุได้อย่างของหลวงปู่มั่นที่ใส่เป็นแก้ว ของหลวงปู่พรหมจะเป็นเม็ดกลมมีสีดำเป็นนิล ของ

หลวงปู่ขาวจะเหมือนพลอยใส ของหลวงปู่แหวนก็ดูเหมือนว่าจะเป็นแก้วใสเร็วกว่ารูปอื่นของหลวงปู่สามก็แปรเป็นพระธาตุเหมือนกัน จะช้าเร็วก็แต่ละรูป แต่แปลกที่ว่าไม่ได้แปรทั้งหมด คงแปรเฉพาะที่ลูกศิษย์ใกล้ชิด กับท่าน เก็บแบ่งเอาไว้เท่านั้น ส่วนใหญ่ยังไม่ได้แปรเป็นพระธาตุ ของหลวงปู่ตื้อก็เป็นพระธาตุ ของท่านนี้มีลูกศิษย์คนหนึ่งได้ไปงานเผาศพท่าน และได้เก็บเอาผงแก้วจากเมรุที่เผาเป็นชิ้นเล็กๆ เอามาใส่ไว้ในตลับยาหม่องเอาล่ำลือเอาไว้ ต่อมาอีกประมาณหนึ่งปีผงถ่านเหล่านั้นได้จับตัวเป็นก้อนเล็กๆ หลายก้อน อีกกระยะหนึ่งจึงได้กลายเป็นพระธาตุแต่ไม่ใส เป็นสีน้ำตาล อาจเฉพาะรวมจากผงแก้วหลายอย่าง กระดุกบ้าง ไม้บ้าง พระธาตุเหล่านี้ บางรูปก็มีปาฏิหาริย์แบ่งแยกได้เองก็มีมาก เป็นเรื่องของการอธิษฐานและความเชื่อมั่น...”

เท่าที่หยิบยกมานี้เป็นเพียง**บางส่วนของ หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ท่านเมตตาเล่าให้ฟัง** ผู้เขียนเห็นว่าคงจะเป็นประโยชน์อยู่บ้างไม่มากก็น้อย จึงได้นำมาถ่ายทอดสู่ท่านผู้อ่าน

ความดีของพระอริยเจ้านักปฏิบัติกรรมฐานที่ท่านบำเพ็ญมาดีแล้ว แม้แต่เทพยดาและพวงกายทิพย์อย่างพญานาค เป็นต้น ยังอดไม่ได้ที่จะอนุโมทนาและชื่นชมขอพวกเราจงพยายามกระทำตามแบบอย่างอันดีที่พระสุปฏิปันโนเหล่านี้ท่านได้กระทำด้วยความดีแล้ว เป็นแบบอย่างแนวทางอันถูกต้อง หากทำได้เพียงบางส่วนของท่านนั้นก็ยังดี เรียกได้ว่าเป็นผู้ประพฤติธรรมตามกำลังแล้ว เทวดาท่านย่อมรักษาเช่นเดียวกัน...

ชมรมกัลยาณธรรม

วัตถุประสงค์

๑. เผยแผ่หลักธรรมเพื่อเสริมสร้างปัญญาให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข
๒. ช่วยเหลือสังคมให้เกิดสันติภาพและมีเมตตาธรรมต่อกัน
๓. จรรโลงไว้ซึ่งคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเพื่อพระพุทธศาสนาได้ยั่งยืนถาวรสืบไป

อุดมการณ์

๑. ปลุกฝังคุณธรรมและจริยธรรมในหมู่สมาชิก
๒. ไม่แสวงหากำไรหรือรายได้ เพื่อประโยชน์ส่วนตัวแต่ประการใด
๓. มุ่งยกระดับจิตใจคนให้สูงขึ้น โดยไม่เน้นวัตถุหรือเรียกรายในรูปแบบต่างๆ

กิจกรรมหลัก

๑. จัดธรรมบรรยายเป็นธรรมทานปีละ 3-4 ครั้งหรือแล้วแต่โอกาสจะอำนวย
๒. ผลิตสื่อธรรมะในรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือ เทป แผ่นซีดี วีซีดี และ MP3 เป็นต้น เพื่อแจกเป็นธรรมทาน หรือจำหน่ายในราคาทุนเพื่อจะได้มีปัจจัยหนุนต่อการพิมพ์หนังสือหรือผลิตสื่อธรรมะในครั้งต่อไป

๓๒ หลวงปู่เล่าเรื่อง

- ๓. บริจาคหนังสือและสื่อธรรมะต่างๆ ให้แก่ห้องสมุดทั่วประเทศ
เรือนจำ สถานศึกษา วัดวาอาราม องค์กรสาธารณกุศล
หรือหน่วยงานต่างๆ ที่มีความสนใจ
- ๔. เผยแพร่หลักธรรมและตอบปัญหาธรรมะทางอินเทอร์เน็ต ที่
www.kanlayanatam.com

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชมรม

ทุกท่านที่มีอุดมการณ์เดียวกับชมรมฯ สามารถช่วยเหลือกิจกรรมของชมรมฯ ไม่ว่าจะเป็นแรงกาย แรงใจ แนวความคิด หรือช่วยค่าพิมพ์หนังสือค่าทำเทปหรือซีดีธรรมะเพื่อแจกเป็นธรรมทาน โดยท่านสามารถบริจาคเข้าชมรมฯ ได้ที่

ชื่อบัญชี **อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ**

ธนาคารกรุงเทพ (สาขาสุมทพรปรการ)

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๑๕๕ - ๗๐๐ - ๘๒๒๒

(กรุณาฝากซีดีเข้าบัญชีธนาคารเข้ามาที่ทำการชมรมฯ พร้อมระบุชื่อผู้บริจาคและหมายเลขโทรศัพท์ที่จะติดต่อกลับด้วย
โทรสาร : ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓)

สัพพทานัง อัมมทานัง จินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

